

ritorum seriem complectimur. Solita quidem est antiquitas Phœbum, artis medicæ conditorem, imberbem, & perpetua juventute virentem fingere. Non, quod in juvene medico majorem fiduciam collocaret; sed quia deceat ipsum, artis suæ adminiculo, ad annos licet longissimè protractos, robur atque vigorem suum præstare incolumem. Verum est: longam artem brevis vita destituit. Itaque qui annos suos ad concessam mortalibus longævitatē extendit, artem suam aliis magis excolere videtur, qui brevi cursu inchoatam vix iter abrumpere tenentur. Multis experientis erudiatur necesse est, qui futura possit ex præteritis prædicere. Experientiam enim principem in medicina locum obtinere quis est qui neget? Ab hac ars nostra originem traxit, quando, quæ casu profuerunt, in templis notata remedia, alii in simili morborum genere adhibuerunt. Per hanc nova quotidie incrementa sumit. Plura enim remedia per experientiam, pauca per rationem primò innotuerunt: sed quæ suppetat illa, hæc tantum applicat & ordinat. Absit igitur nos in WELSCHII nostri funere, prout in aliis, qui senectute finiuntur, ex ipsa necessitate solatium capere. Imò potius eò magis dolorem nostrum exulcerat, quod medici senis jacturam fecimus, si jactura vocanda est tanta viri amissio. Juventutis in eo alacritatem nec diurna, nec nocturna studia; nec ad Italos, Gallos, Anglos, Belgas eruditionis perficiendæ gratia susceptæ peregrinationes; nulli item, etiam improbissimi, inter belli injurias exantlati labores frangere potuerunt. Quin potius eandem in exequendis functionibus suis ad ultimam usque senectutem comprobavit. Hinc quos sedulò juvenis collegerat, eos liberalissimè publi-